

Francisco Camps ajudarà el PSPV-PSOE a “recompondre” l’esquerra valenciana per tal que esdevinga una “alternativa” al Partit Popular. Aquest va ser el missatge més repetit pel cap del Consell al seu tercer debat d’investidura.

Esther López Barceló té un problema greu. A 27 anys, acaba d’estrenar-se com a diputada d’Esquerra Unida a les Corts i no deixa de fer escarafalls. Al plenari de constitució de la cambra, el 9 de juny, integrava la mesa d’edat i no entenia que el president, Rafael Maluenda, aprofitara l’avinentsa per a amollar-hi un míting del PP. Dijous de la setmana passada, al debat d’investidura i ja assegurada al seu escó de l’última filera, encara es va espantar més, quan sentí els arguments amb què Francisco Camps va ser reelegit president de la Generalitat.

Les ganyotes de la diputada López Barceló contrastaven amb el hieratisme dels seus companys de grup, tan habituats a les filípiques de Camps sobre l’oposició que semblen vaccinats. Mentre ella exhibia un llibre –palplantat– a la coberta del qual figurava la bandera espanyola republicana, Marina Albiol –gairebé coetània i igualment vehement– no se n’estranyava gens ni mica, de Camps. Els quatre anys a l’hemicicle li han estat un màster en immunització al campisme gràcies al qual tampoc no s’escandalitza quan el molt honorable practica el plurilingüisme; entre els darrers avenços hi ha expressions com ara *complaixença*, “solucions *reials* als problemes dels ciutadans”, “ha dit *usted*” o la també mixta “l’estat del benestar que hem construït en aquests *años*”.

Les agressions a la que l’Estatut anomena “llengua pròpia” comptaran ara amb la col·laboració del nou president de la cambra, Juan Cotino –per qui un article és un *artíquel* i el termini és un *plasso*–, i amb la del síndic socialista, Jorge Alarte, que en poc més de mitja hora en va llegir de tots colors: *telefonar*, “els objectius *deben estar*”, *l·l·limits*, “*estos dades*”, “*véte a saber*”, “*mà tendida*”...

Amb José Joaquín Ripoll laminat unes poques hores abans –la pugna entre les dues faccions del PP per a presidir la Diputació d’Alacant acabava de cloure

amb victòria campista, que per fi desarticularà el zaplanisme–, Camps va accedir a les Corts tan exultant que, quan pujà a la trona, reblà en veu alta que “les eleccions, les havien guanyades tots els valencians” que van arribar-se a les urnes. Va dir que “cada vot, siga a qui siga, és una veu que ens assenyala el camí que hem de seguir”... Inclosos els més de 12.000 d’Espanya 2000 o els tres milers de les dues Falange, s’entén. Al minut tres del seu discurs, això sí, Camps ja atacava José Luis Rodríguez Zapatero i Alfredo Pérez Rubalcaba, i al cinquè, rebia Bildu.

A continuació va assegurar que el seu govern “no retallarà cap dels pilars de l’estat del benestar” i va començar a desitjar les propostes que duia al sarró: una reforma electoral que escolliria els 99 diputats per circumscripcions uninominals, un pla d’estalvi en alts càrrecs i en la despesa corrent de l’administració... A més de les seues demandes històriques, liderades pel transvasament de l’Ebre i un finançament més benèvol. Sobre la crisi econòmica, Camps va suggerir que la taxa de desocupació cauria al 9%, “per sota de la mitjana europea”, només que cada petita i mitjana empresa valenciana –inclosa la farmàcia de la seua dona– contractara una persona desocupada.

El cap del Consell també va recordar que, des que governa el PP, les línies en català han crescut d’un 140%, una flama que s’extingirà aviat, en el cas que el seu partit no retire el decret del trilingüisme a les aules. Curiosament, l’adéu a la immersió cohabitaria amb l’“ampliació de la llibertat d’elecció dels ciutadans”, que podran decidir quin metge els atén.

L’al·locució de Camps no va estalviar unes altres referències usuals: de l’“abans no passava res” –amb què resumeix el País Valencià anterior al PP– fins a “la necessitat d’enfortir la marca-país, Espanya”, una Espanya que vol “forta, unida i reial” [sic]. L’endemà de Zapatero, de fet, ja ha arribat a la ment neoliberal de

El president valencià, Francisco Camps, durant

Camps, que preveu, ras i curt, “l’eliminació de totes les normes que frenen l’activitat de les empreses”. L’exposició inicial del president va acabar amb la bancada popular ben dreta, mentre ell, una còpia de Julio Iglesias, es feia copets al cor amb la mà dreta i deia als companys “muchas gracias, de corazón, de verdad, muchas gracias”.

L’economista pactista. L’esperit dialoquant amb què Jorge Alarte va fer el seu bateig al parlamentarisme valencià va trobar la predisposició encara més amable d’un Camps entestat a “convertir-lo en un bon líder de l’oposició”. En efecte, Alarte va parlar d’un acord territorial “de veritat”, de la seua “disposició sincera a canviar el model econòmic”,

Una mà estesa per a guarir l'esquerra

la sessió d'investidura de dijous passat, en què va ser investit per tercera vegada consecutiva.

de teixir un pacte per l'ensenyament que combata l'elevat fracàs escolar i que “no redueca el dret dels alumnes a ser educats en la nostra llengua”, a més de mostrar-se obert a consensuar mesures que garanteixen una sanitat “de qualitat i sostenible”. Només a la part darrera del seu discurs va referir-se a la corrupció, tot recordant que “la legitimitat no sols rau en les urnes, sinó també en el comportament ètic dels dirigents”. Alarte va insistir que Camps sempre trobarà la seua “mà estesa” i que ja fa temps que va convidar-lo a fer “uns pactes de la Moncloa”. La primera iniciativa del grup socialista a la nova legislatura versarà sobre la desocupació juvenil, de fet.

La resposta de Camps va ser instructiva i tan pactista o més, però amb mala

bava. En primer lloc, va acusar Alarte de ser un “mal governant” per haver deixat Alaquàs –el municipi que va governar deu anys– endeutat “hasta las cachas” [sic], amb uns comptes a “l'extremunció”. Després, va culpar-lo de “dividir l'esquerra amb un discurs que no agrada la gent moderada del Partit Socialista”, i hi va proposar solucions: “Us ajudaré a recompondre aquest espectre polític, perquè amb el 27% dels vots [el del PSPV-PSOE, el 22 de maig] un partit no pot ser alternativa de govern, i necessite un líder de l'oposició que siga una alternativa.”

Per si Alarte se n'havia oblidat, Camps va insistir-li que fins i tot el guanyà a Alaquàs i que va prometre que plegaria, en el cas de no millorar sensiblement el 35% que l'any 2007 obtingué Joan

Ignasi Pla, “a qui us vau carregar fredament”. “És fonamental que el Partit Socialista no s'aboque a l'abisme, el PP necessita el Partit Socialista, recomponeu-lo!”, va etzibar-li Camps. El president del Consell, neguitejat pel creixement electoral tant de Compromís com d'Esquerra Unida, va exigir a Alarte que aquests grups “no us marquen l'agenda”. “Us estenc la mà perquè sigueu el líder que cal a l'oposició, a tota l'oposició”, va explicitar.

Molest per les referències a Alaquàs, Alarte va presumir de la seua política social –la guarderia, el centre de dia, la residència de persones grans, l'escola d'adults...– i va retornar-li la intromissió a les qüestions de partit amb un “poseu ordre al vostre, amb Ripoll”, cosa a què l'alcaldeessa d'Alacant, nova diputada i propera encausada pel cas *Brugal*, Sonia Castedo, va respondre amb un rialler i sonor “¡ya está!”, alliberada per la liquidació del zaplanisme al sud com estava. Respecte a l'aigua, Alarte va remarcar que no és “antitransvasista”, i al voltant de les senyes identitat, va deixar clar que va nàixer al 1973 i no té “complexos” pel que fa a la bandera, el nom de la llengua o del país.

Camps no va abandonar el to càustic en tota la sessió, fins al punt que va pregar Alarte que, tot i no haver dimitit, “aguante aquests quatre anys”. “Us he estès la mà, vull ajudar-vos sincerament, però no me la lleveu més endavant, quan comencen els embolics al vostre partit”. Com a transvasista, va instar-lo a demanar “el tub, l'única cosa que resta per a dur l'aigua de l'Ebre”. Al programa dels populars ja no hi consta, aquesta obra.

Contra “l'ostentació ‘hortera’”.

Enric Morera, síndic de Compromís, va iniciar la seua intervenció saludant la cambra, inclosos “el vora 20% de diputats del PP imputats o implicats en casos de presumpta corrupció”. Un d'ells, Camps mateix, a qui Morera va deixar clar que no hauria obtingut l'acta en el cas que ja existira el sistema electoral anunciat al matí, malgrat que menaria a “un règim de partit únic”.

Morera va suggerir de recuperar una proposició de llei presentada pel seu grup dos anys enrere que demanava d'aprimar l'administració i que fou rebutjada pels populars. El grup majoritari de les Corts refusà una iniciativa de Compro-

mís calcada a la del PP madrileny. La coalició nacionalista i ecosocialista també va plantejar l'establiment d'una renda garantida per als llauradors i que la multinacional Ford pague els seus impostos al País Valencià i no a Madrid. Davant l'"ostentació hortera" del PP, Morera va clamar per la promoció dels músics, productors i editors valencians, "que pateixen l'*apartheid* d'un Consell entestat a promoure una cultura provinciana".

Segons Camps, l'"ostentació hortera" fou la de Morera al fossar del mateix nom, l'11 de setembre del 2010, "rere un president que no era el vostre". "Ja us ho he dit, senyor Alarte, se us ha girat molta feina", es planyia novament Camps, incòmode per la proposta de Compromís d'eliminar les diputacions. Mentre responia a Morera, Mònica Oltra no s'estava de fer carasses, impotent de no poder intervenir-hi. A ella van anar adreçades les primeres crides a l'ordre de Cotino.

Morera, ràpid de reflexos, va aprofitar el seu darrer torn de paraula per a recriminar la passió per l'estructura provincial de Camps –"nosaltres no ens resignem a la caspa de *las provincias*", va dir textualment–, pel seu valencianisme –"no ho sou més que jo, de valencianista: si mai m'he de fer un vestit, me'l faré en una botiga d'ací, no de Madrid"– i pel desig d'atreure multinacionals "just ara que acaba de marxar Iberdrola Renovables, l'única amb seu a València". Camps no va eixir-se del guió que duia marcat i va mirar novament a Alarte: "Ja us ho he dit, teniu un problema... A nosaltres ja ens va bé així: com més dividida estiga l'esquerra, més grans seran les nostres majories, però us ho heu de fer mirar, perquè si no, Compromís cada volta tindrà més diputats, i vosaltres, menys." En un altre *déjà vu*, Camps va parlar del Baix Segura, "una comarca alacantina, espanyola i europea que al senyor Morera no li agrada, perquè parlen castellà", i va destacar que "fins i tot hem guanyat l'alcaldia de Guardamar del Segura!"

Dialèg de sords. El discurs *pla* de la portaveu d'Esquerra Unida, Marga Sanz, fereix especialment un Camps que ací va adreçar-se a Alarte a fi de "fer pinya en favor de l'estat de dret i en contra d'Esquerra Unida, l'antic Partit Comunista". Com en el cas de Compromís, no li cal prendre notes ni buscar dades per a

Camps vol canviar la llei electoral per a no haver de respondre a tants grups crítics

rebatre els arguments de l'adversari, sinó que es limita a deixar passar els minuts de la rèplica –que ni tan sols esgota– i en què mai no falten les referències als antics règims de l'Europa de l'est i a la "por" que té quan sent les posicions dels comunistes valencians, que "formen part del passat més tenebrós del nostre continent"... "Preferesc que m'atemi a mi i al meu grup, més que no al conjunt dels ciutadans", va respondre a Sanz i a Morera de manera conjunta.

Certament, la intervenció de Marga Sanz va minar la moral del president. Als primers tres minuts –i en tenia trenta– ja havia esmentat la Segona República, la memòria històrica, el tall de les emissions de TV3, la "persecució a Acció Cultural", els casos *Gürtel* i *Brugal*, a més de referir-se sempre al territori com a País Valencià. I, per si no hi havia prou, Sanz va llegir un teletip que confirmava la imputació de bona part de la cúpula del PPCV per possible finançament il·legal –David Serra i Yolanda García, diputats populars presents a la cambra, van assabentar-se *ipso facto* i *in situ* que ja gaudeixen de la mateixa condició judicial que Camps– i va augurar una legislatura plena de nervis a la bancada popular. El president, que desitja canviar la llei electoral i ajudar Alarte per no haver de respondre a tants grups crítics, va optar per no fer esment de la interlocutòria del Tribunal Superior de Justícia valenciana.

Finalment, Camps va despatxar amb celeritat el portaveu del PP, Rafael Blasco, i va afanyar-se a ser elegit cap del Consell per tercera vegada consecutiva, amb 55 vots a favor i 43 en contra, incloses les onze targetes roges brandades pels membres de Compromís i Esquerra Unida alhora que deien no a la investidura. Esther López, delerosa d'expressar amb nitidesa quina reacció li provoca Camps, va pronunciar aquest *no* en un to més alt que ningú.

Victor Maceda

L'entrevista a Jorge Alarte al *Bon dia, Comunitat Valenciana* del 30 de maig és demostrativa de les febleses que arrossega qui aquesta mateixa setmana compleix 1000 dies com a secretari general del PS-PV-PSOE. Era la segona vegada que el convidaven a Canal 9, justament al programa d'audiència ínfima –als moments de més èxit, no supera els 40.000 espectadors– a què ja acudí l'any 2008, quan fou proclamat líder del socialisme valencià. Si aleshores es tractava d'una visita merament protocol·lària, aquesta última era motivada per la desfeta electoral del seu partit. Alarte, absolutament menystingut a RTVV, va accedir a un plató que no era sinó una plaça de bous en què fou toreat pel presentador, Xavier Carrau, i tres primers espases de la premsa conservadora indígena. Van acusar-lo de mentider, d'enfonsar i dividir el socialisme valencià, de no ser fiable i fins i tot de parlar: sempre que elaborava una resposta de més de 40 segons, el tallaven de seguida.

Si Canal 9 haguera inquirit mai Francisco Camps d'aquesta manera, Alarte no hauria tingut més remei que anar-hi. Sotmetre's a aquest càstig públic alhora que l'encausat president de la Generalitat és reverenciat de manera infinita, gairebé resulta un acte d'alienació. Als 30 minuts que van mirar d'humiliar-lo, Alarte es va defensar tan bé com va poder, però tant feia... Era com si José Mourinho haguera eixit al bell mig del Camp Nou durant els actes de celebració de la Lliga de Campions. Lluny d'adoptar mesures severes que duguen el Partit Popular a pluralitzar l'ens, Alarte en legitima l'ús privatiu.

La seua desorientació ha repercutit en el grau de coneixença. Després de dos anys i mig al capdavant del PSPV, en què ha recorregut totes les comarques sota el lema "la campanya electoral més llarga de la democràcia valenciana", únicament quatre de cada deu ciutadans saben qui és, tot i que la seua cara va omplir els carrers de manera abundosa.

El primer consell que va rebre de José Luis Rodríguez Zapatero fou justament que guanyara el carrer, que a continuació guanyaria el partit. Com que la primera premissa ha fallat, la segona no tampoc no ha reeixit. Alarte comanda avui una nau perduda enmig de l'espai socialista, que és farcit de satèl·lits i constel·lacions de tota mena. Les agrupacions muni-